HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מאי עמא דכר. היינך נוהגים. וכבר נהגו לברך בתחלה שהכל ולבסוף בורא נפשות רבות ותסרונן על כל מה שברא:

הדרן עלך כיצד מברכין

שלשה שאכלו וכו' לזמן. להזמין יחד לברוך ברכה בלשון רבים כגון נברך: **שנטלה פרומפו.** קס"ד (ה) תרומת מעשר שלו שעל הלוי להפריש: **מעשר שני שנפדה.** להתירו באכילה מוץ לירושלים ותמ פדיונו יעלה לירושלים ויאכל: **והשמש.** שמשמש בסעודה ואכל עמהם כזית כדי להצטרף עמהם לזמון. וכבל הני אצטריך לאשמעינן מע"ג דלמו לאיסור אין כאן ברכה בעבירה כלמפרש וחזיל בגמרא(ו): **עד כמה מזמנין.** כמה יאכל עמהם ויתחייב עמהם בזימון ונפקא מינה להוציאם ידי חובתן אם יתנו לו לכוס לברך: **גמ' מה"מ.** דלשנה לאיזה לברכת לירוף: **גדלו לה' אתי.** הרי שלשה. וכן אקרא הכו גודל ליחיד לומר לבניס: **לינו רשאין ליהנות.** ולברך כל אחד לעצמו דמפקעי לה לתורת זמון: **שלשה אין שניס לא.** ס"פ דמדקתני אין רשאין ליהנות ואכא אין מינה דשלשה מזמנין שניס אין מזמנין ואפילו לו לאי לתמת שניס נמי אס רצו מזמנין לתמי אין לאחד רשאי ליחלק ליזיל הוא ולא מפקעא ברכת זמון בלבי ויזמנו השניס: **שאני אסס דהוקבעו בחובה מעיקרא.** ואי תזיל הוא מפקעא להו חובה וקמו להו ברשות וגדול המצוה ועושה ממי שאינו מצוה ועושה(ז): **לוכל עמהם.** אין כאן גאוה לניתא להו למייתי להו לילי זמון. ואי שניס מזמנין לתמי ניתא להו בלאו הילים נמי אי בעו מזמני:

לניתא

דחקנתיה אומצא. ודוקא מיס שאין לו הנאה כי אס לשמות מיס לעמו והנאה למקתיה לומצא אין זה נחשב הנאה אבל אאר משקים שלעולם הגוף נהנה מהן בכל ענין מבדך ואפילו מקתיה לומצא כדלמרינן לעיל (דף לו.) ואע"ג דלרפואה אתי בעי ברוכי ורב עמרס[א] פירש דלוקא לפניו לא בעי ברוכי אבל לאחריו חייב ורבינו משה פירש דלא היש להוסיל ואינו נהנה אפילו לאחריו לא בעי ברכה:

רבי טרפון אומר בורא נפשות רבות וכו'. פירוש לפניו ופוק חזי מאי עמא דבר והנה נהגו העולם לברך לאחריו אבל לא מצינו לפרש דלפיגי בלאחריו לתנא קמא סבר דמבדך לפניו ולא לאחריו ורבי טרפון סבר לף לאחריו יברך בורא נפשות רבות לאס כן כי פריך לעיל מרב פפא דמבדך (ליקמ') [לסייעיה] ממלתיה דרבי טרפון שהוא תנא(ט):

הדרן עלך כיצד מברכין

שלשה שאכלו באחת. בירושלמי פריך הכא אס לתמרת אין רשאין ליהנות והכא אס לתמרת חייבים לזמן ואעפה לכאורה אין זה קשה וכן לקמן (דף נ.) פריך תניא מדא זימנת אין רשאין ליהנות היינו משום דחייבים לזמן ול"ג דהכי פריך הכא אס לתמרת לאין לשאין ליהנות אבל לאחד רשאי ליהנות דמשמע אס גמרו אכילתן יחד אינו רשאין ליהנות אבל לאחד רשאי לגמור סעודתו ולכבך קודס מברו וחייבין לזמן משום דחובת זימון עליהס ואינו רשאין לגמור סעודתן זה בלא זה ומשני שמואל כאן בתחלה כאן בסוף אינהו בתחלה ואינהו בסוף פליגי דה תרי לתמולאי מד לאחר נתנו דעתס לאכול זהו בתחלה אכלו כזית זהו בסוף וחד לאחר אכלו כזית זהו בתחלה נתנו דעתס לאכול זהו בסוף ורב אלפס תופס דרך י) לשון עיקר וה"פ נתנו דעתס לאכול כלומר שהתחילו מתחלה לאכול כיחד זהו בתחלה אז ולאי תובא זימון עליהס אכלו כזית זהו בסוף כלומר אס לאחד התחיל קודס מברכו כזית אז

אבל טבל אין מזמנין עליו. תימה לאמר בערכין (דף ד.) הכל מעטרפין לזמון כהנים לויס וישראלים לפריע פסיעה ומשני לא לריכה לף על גב דכהן תובת הכל תרומה וישראל תובת אלף על גב דתרומה לסורה לישראל אחרי שהכהן יכול לברך עס ישראל לאכול בחולין מעטרפין לזמון והכא נמי נהי דאד מגייהו אכל עבל לאין רשאי לאחריס אמאי אין מזמנין ויש לומר דאכילת טבל גלו אמה אלילה לף אחזיל אף להכן אבל תרומה לכל הפחות רשאי להכן האוכלה י) והוא הדין אס אכלו שלשתן טבל דאין חייבים לזמן כלאמרינן (בב"ק פ"ט ע"ד) הרי שגזל סאה חטין ועשאה [ב] ואפאה ואכלה ומברך עליהן אינו מברך אלא אחת מכאן היה אומר רבינו יהודה דשלשה שאכלו והאחד היה מודר הנאה מן השניס והוא אוכל משלו יכול להעטרף עמהס לזימון דהני רואי לאכול עמהס הס רואים לאכול עמו וכן לענין המזמר מפת של נכרי אבל אס שלשתן מודרין הנאה זה מזה אין מצטרפין אע"פ שיכולים לשאול על נדרס דהשתא מיהא לא אתאסרו: **בקולו של משה.** ות"ת היכי מייתי ראיה ממשה והא קרית לאתויי דמשה היה מרגם ולא היה מריס קולו יותר מהקב"ה שהיה קורא והוא מדבר ומשה היה מתרגם ופירש רב אלפס בקולו של משה משתמע משה בכל כחו היה עונה כדי להשמיע קולו לכל העם אבל הקב"ה לא היה לריך להריס קולו שהרי לא היה מדבר אלא למשה לבד ואפילו הכי היה מגביה קולו כדי שלא יהא קולו של משה המתרגם רם יותר מקולו של הקב"ה שהיה קורא: **אם** רצו לזמן אין מזמנין. פירש"י וכן לענין המוליא ומאר ברכות אין לאחד מבדך להוליא חבירו לגבי הא דאמר בחגי פרק כיצד מברכין (דף נט.) בעובדא דבר קפרא נתן בר קפרא רשות לאחד לברך ושניס הוו התם ועוד מי הוו שלשה התם לא היו אס אלא פירות וכן גמי אמרינן לקמן (דף נג.) דעל המאור אחד מברך לכולן ע"כ נ"ל דבברכה לשונה מוליאין זה את זה שניס לכ"ע והטעם הואיל ויוצבין לאכול יחד דעתן לברך ואחד מבדך להוליא חבריו אבל בברכה של סוף סעודה שמסתלקין זה מזה לריך לברך כל אחד לעלמו ויש מתרלים דיש חלוק בין ברכת המוליא דלא הויא כי אס דבענן ע"כ מוליאין זה את זה אבל בשאר ברכות מדאורייתא לשס התמירו(ו): **שלשה שאכלו באחד אין רשאין ליהנות.** מפרש"י אמאי אין רשאין ליהנות לאחד מפני השניס כיון דצ' גמי מזמנין ליזיל הוא והא לא מיפק' ברכת זמון תימה דילמא טעמא דאין רשאין ליהנות משום דיפטרו לשלשי מברכת הזמון וגס הוא אין לו להפקיע ממנו ברכת הזמון וי"ל דעיקר פרכתו ד) שמיך מסיפא דקתני ד' אין רשאין ליהנות אבל מלמע' אין רשאין ליהנות אבל מכאן ואילך כמו וכו' וכא"ת אמאי בהברכה מקומות ותימה א"כ אמאי לא מקשי מן הסיפא בהדיא ע"כ פירש רבינו יהודה ב) דומיא דריש מריסא וה"ק לריכא למימר דמשום דיחיד קאמר דע"כ ה"ל למימר אין היחיד רשאי ליהנות ל' אין אחד מהם רשאי ליהנות אבל מלקתני אין רשאין ליהנות משמע מכלהו פקא זמון אס נסתלק אחד מהם:

והמ

(ה) עירובין יד:, ג) [עירובין אס נסתלק יד.], ד) [לקמן נ.], ה) [לקמן נ.], ו) [לקמן נ.], ז) [ועי' תוס' לקמן יומא עט:], ח) [ועי' תוס' לקמן עט:], ט) [ועי' עירובין יד: ד"ה ר"ט], י) [ל"ל מפני רס"ג], כ) מן וה"ה כו' עד סלא מנקד כ"ל מ"ו וע"ל אין כאן מקומו], ל) [ומ"ש תוס' בתירוס בפירוש הסברים במולין קו. ד"ה וה"מ],

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה שנטלה תרומתו קס"ד. נ"ב ל"ל תמצוס סיפא קאמר כ"ש קס"ד וע"ל דף מ"ז ע"ב ול"ע שהוא ט"ס אס אס קאי אסיפא אלא שלא נעלה בדעתו וק"ל שוב ראיתי בשבת דף קכו פרש"י לשס וכ"ס תרומה גדולה שעל שכאל להפריש והסברישו קודס וכו' ע"ש אס אסכר כאן:

גליון הש"ס

תום' ד"ה אבל טבל כו' **ואפאן** ואבאל ומבדך. שם ליתא כן. אלא ואפילו והסברים אלה ועיכך וע"ש: **תום'** ד"ה שלשה שאכלו באחד אין רשאין ליהנות כו' אמרינן אבא"פ. כעין זה בתוס' גיטין דף פ' ע"ב תוס' ד"ה זו דבני ר"מ וש"ר:

מוסף תוספות

א. בתוס' ר"י ש"ס כתב, ראיתי בכתוב בסדר ר' עמרם וכו' הכי שצר ר' פלטוי בר אביי וכו'. ב. בתוס' ר"י ש"ס כתוב, דה"פ ג' אין שנים לא ועי"כ דשנים רשאים ליחלק אם רצו לזמן אין מזמנים דאי רצו לזמן מזמנים היה לו לשנות ג' שאכלו אין היחיד וכו' אלמא אם רצו לזמן השנים אין מזמנים.

מוסף רש"י

מאי עמא דכר. מה נהגו שעס (ערובין יד:). חז היא הכרכה לאחריה: בפ"ע אלאיני מלך שעולה בורך נפשות רבות וחסרונן, על כל שכאל לאחיות בהן נפש כל מי בפ"ע מי שעולים, פירוש על המקרא הזה כי לא על לחס לבדו יחיה אדם כי אס על כל מוצא פי ה' יחיה האדם (דברים ח ג) כלומר הקב"ה בכל נפשות רבות ופנאים הרבה על כל המתלולים שבכל להחיות בהן נפש כל מי, שאין מיין אס לא על המתלולים, כי לא על לחס לבדו יחיה האדם (מידרש רש"י סי' קסז, הפרדס ענף קנוס, מחז"ו סי' עא).

הדרן עלך כיצד מברכין עד כמה מזמנין. מברכין על המזון אחריו (יומא עט:) אי: שלשה שאכלו כאחת מיינו לזמן ואין רשאין ליהנות (פסחים פט:). ואין רשאין ליחלק. לתמריכו להו בזימון (לקמן נ.).

קנב א [מיי' פ"א מהל' ברכות הל' ט] טוש"ע או"ח סימן רל סעיף ז:

ב א ב מיי' פ"ה מה' שבת הלכה כ סמג עשין מו טוש"ע או"ח סימן קצו סעיף ג:

ג ד טוש"ע או"ח סימן קצו סעיף ג:

ד ה טוש"ע שם סעיף ב:

ה ו מיי' שם הלכה יט סמג שם טוש"ע שם סעיף ו:

ו ז מיי' פ"ה מהל' ברכות הלכה ז סמג שם טוש"ע או"ח סימן קצו סעיף ד:

ז ח מיי' שם טוש"ע שם סעיף ו:

ח ט מיי' שם הלכה ח סמג שם טוש"ע או"ח סי' קפד סעיף ו ושימן קנו סעיף ד:

ט י מיי' פ"ה מהלכות ברכות הל' יד סמג שם טוש"ע או"ח סימן קכד סעיף יב:

י כ מיי' פ"ד מהלכות ת"ת הלכה ג ופ"ג מהל' תפלה הל' יא טוש"ע או"ח סי' קמה ס"ג ושור יו"ד סי' רמו:

יא ל מיי' פ"ה מהלכות ברכות הלכה י סמג עשין מז טוש"ע או"ח סי' קצ סעיף ג:

יב מ טוש"ע שם וסי' קע סעיף כה:

תורה אור השלם

1. גַּדְּלוּ לַיקֹוָק אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:
2. כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ:
3. וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל:

שמות יט יט

רבינו חננאל

ראסיקנה [הלכה בב]ברכות פוק חזי מאי עמא דב[ר]. **הדרן עלך כיצד מברכין**
פליק פ"ו לפ"ש
פרק שביעי

[א]כל דמאי וכו'. ראה להלן מז, א ב. **אכל טבל** וכו'. טבל הוא שלא הורמה ממנו התרומה והמעשר]. וכתיב... כי שם [ה' אקרא הבו] הרי שלשה. [ומנין שאין המתרגם רשאין] להגביה קולו יותר מן הקורא שנאמר] משה ידבר והאלהים יעננו בקול] בקולו] של משה. ותנן[א כותית דאין רשאי] המתרגם להגביה ק[ולו יותר מן הקורא] [אל] ימ[צץ הקורא קולו [ויקרא] ..... הענוה אמן [לא יגביה קולו יותר] מן [המ]תרגם שנא' ונרוממה [שמו יחדיו]. איתמר שנים שאכלו רב [ור' יוחנן] חד אמ' אם רצו לזמן מזמנין, וח[ד אמר] אפילו [אם ר]צו אין מזמנין ושל[קילנין] וטר"יגן ... ואסיקנא תסתיים דר' יוחנן הוא דאמר אין מזמנין, ו[קיימא לן רב ור' יוחנן הלכה ר' יוחנן.